

พระราชกฤษฎีกา
ว่าด้วยระเบียบค่าเช่าบ้านข้าราชการ

พุทธศักราช ๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. พิษยนทร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

เล่ม ๕๗ หน้า ๖๕๖ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๔๙๓

โดยที่เห็นสมควรวางระเบียบและกำหนดอัตราค่าเช่าบ้าน
ข้าราชการให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ใน พระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดัง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎ
ีกาว่าด้วยระเบียบค่าเช่าบ้านข้าราชการ พุทธศักราช ๒๔๙๓”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดากฎ ข้อบังคับ และระเบียบ
การใดๆในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชกฤษฎีกานี้ หรือ
ซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ข้าราชการประจำการนอกจากข้าราชการชาว
ต่างประเทศที่มีสัญญาจ้าง มีสิทธิได้ค่าเช่าบ้านตามความใน
พระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ข้าราชการดังต่อไปนี้ไม่มีสิทธิได้ค่าเช่าบ้าน

(๑) ข้าราชการซึ่งรับราชการประจำในเขตต์อำเภอหรือ
กิ่งอำเภอชั้นใน

วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๗ หน้า ๖๕๗

(๒) ข้าราชการซึ่งทางราชการได้จัดที่พักให้อยู่แล้ว

(๓) ข้าราชการซึ่งเริ่มเข้ารับราชการในท้องที่อำเภอหรือกิ่งอำเภอใด และยังคงรับราชการอยู่ในท้องที่นั้น

(๔) ข้าราชการซึ่งทางราชการสั่งให้ไปรับราชการประจำในเขตต์อำเภอหรือกิ่งอำเภอที่ข้าราชการผู้นั้นเริ่มเข้ารับราชการหรือกลับเข้ารับราชการใหม่

(๕) ข้าราชการซึ่งมีเคหสถานของตนเอง หรือของบิดาหรือมารดาหรือบุตรหรือสามีหรือภริยาที่พออาศัยอยู่ร่วมกันได้

(๖) ข้าราชการวิสามัญซึ่งทางราชการแต่งตั้งเข้ารับราชการเป็นการชั่วคราว เว้นแต่ในกรณีที่มีการแต่งตั้งนั้นต้องการบุคคลที่มีคุณวุฒิเป็นพิเศษ และกระทรวงการคลังเห็นสมควรให้ได้รับค่าเช่าบ้าน

มาตรา ๖ ข้าราชการซึ่งรับราชการหรือได้รับคำสั่งให้ไปรับราชการในท้องที่ใด และไม่มีสิทธิได้ค่าเช่าบ้าน เพราะเหตุที่มีเคหสถานของตนเอง แม้ข้าราชการผู้นั้นได้โอนกรรมสิทธิ์ในเคหสถานนั้นไป ก็ไม่ทำให้เกิดสิทธิที่จะได้รับค่าเช่าบ้านในระหว่างที่รับราชการในท้องที่นั้น

เล่ม ๕๗ หน้า ๖๕๘ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๔๘๓

มาตรา ๗ สามีกับภริยาก็ดี บิดาหรือมารดากับบุตรซึ่ง
พออาศัยอยู่ร่วมกันได้ก็ดี ถ้ารับราชการในท้องที่เดียวกัน
และต่างมีสิทธิจะได้รับค่าเช่าบ้าน ให้เบิกจ่ายให้เฉพาะ
คนใดคนหนึ่งซึ่งมีสิทธิได้ค่าเช่าบ้านสูงกว่า หรือถ้ามีสิทธิ
ได้ค่าเช่าบ้านเท่ากันก็ให้เบิกจ่ายให้แก่สามีหรือบิดาหรือมารดา
แล้วแต่กรณี

มาตรา ๘ ข้าราชการซึ่งได้รับค่าเช่าบ้านอยู่แล้ว ภาย
หลังได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้น จะขอรับค่าเช่าบ้านเพิ่มขึ้นไม่
ได้ เว้นแต่จะปรากฏเหตุผลความจำเป็น เป็นต้นว่า บ้านที่
เช่าอยู่ชำรุดมาก หรือมีครอบครัวเพิ่มขึ้น จนไม่สามารถ
อาศัยให้เป็นสุขตามสมควร จะต้องย้ายไปเช่าบ้านใหม่ หรือ
ต้องให้เจ้าของบ้านก่อสร้างเพิ่มเติมขึ้น หรือได้เสียค่าเช่า
บ้านอยู่แล้วเกินกว่าที่ได้เบิกจ่าย

มาตรา ๙ ข้าราชการซึ่งได้รับค่าเช่าบ้านอยู่แล้ว ภาย
หลังได้มีเคหสถานของตนเองซึ่งสมควรจะอาศัยอยู่ได้ หรือ
ได้ไปอาศัยผู้อื่นอยู่โดยมิต้องเสียค่าเช่า ในังคการเบิกจ่าย
ค่าเช่าบ้านสำหรับข้าราชการผู้นั้นเสียตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป

มาตรา ๑๐ ค่าเช่าบ้านให้เบิกจ่ายได้เท่าที่ต้องจ่ายจริงตามราคาที่เหมาะสมแก่สภาพแห่งบ้าน แต่อย่างมากไม่เกินอัตราคำนวณตามเงินเดือนของข้าราชการดังต่อไปนี้

(๑) ตั้งแต่เดือนลระร้อยบาทขึ้นไป ให้เบิกจ่ายค่าเช่าบ้านได้ร้อยละสิบของเงินเดือน

(๒) ต่ำกว่าเดือนลระร้อยบาท ให้เบิกจ่ายค่าเช่าบ้านได้ร้อยละสิบห้าของเงินเดือน แต่รายหนึ่งเบิกจ่ายได้อย่างมากเพียงสิบบาท

มาตรา ๑๑ ค่าเช่าบ้านจะเบิกจ่ายได้ตั้งแต่วันที่ข้าราชการผู้นั้นได้เช่าอยู่จริง แต่ไม่ก่อนวันรายงานตัวเพื่อเข้ารับหน้าที่

ข้าราชการซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ไปรับราชการในท้องที่อื่น ถ้าไม่สามารถออกเดินทางไปได้ในวันมอบหน้าที่ ให้เบิกจ่ายค่าเช่าบ้านตามจำนวนวันที่ต้องเช่าอยู่ต่อไปได้อีกไม่เกินสิบวัน เว้นแต่ในกรณีจำเป็นที่จะต้องอยู่ต่อไปอีก และได้รับอนุมัติให้เบิกได้จากผู้มีอำนาจอนุมัติตามความในมาตรา ๑๓

มาตรา ๑๒ การเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านให้สิ้นสุดลงในวันที่ข้าราชการขาดจากอัตราเงินเดือน เว้นแต่ในกรณี

(๑) ข้าราชการออกจากราชการโดยไม่มีคามผิด ถ้ามีความจำเป็นที่ข้าราชการผู้นั้นจะออกจากบ้านเช่าไม่ได้ในวันขาดจากอัตราเงินเดือน ก็ให้เบิกจ่ายค่าเช่าบ้านต่อไปได้อีกเท่าที่มีความจำเป็น แต่ไม่เกินสิบวัน

(๒) ข้าราชการถึงแก่ความตาย ถ้ามีความจำเป็นที่ครอบครัวของข้าราชการผู้นั้นจะออกจากบ้านเช่าไม่ได้ ก็ให้เบิกจ่ายค่าเช่าบ้านต่อไปได้อีกเท่าที่มีความจำเป็น แต่ไม่เกินสามสิบวัน นับแต่วันที่ข้าราชการผู้นั้นตาย

มาตรา ๑๓ ในราชการบริหารส่วนกลาง ให้อธิบดี และในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ให้ข้าหลวงประจำจังหวัด เป็นผู้พิจารณาอนุมัติให้เบิกจ่ายค่าเช่าบ้าน ตามความในพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๑๔ ข้าราชการซึ่งผู้บังคับบัญชาอนุญาตให้ลาป่วยหรือลาประเภทใด ๆ ก็ดี และจะได้รับเงินเดือนในระหว่างลา นั้นหรือไม่ก็ดี ให้เบิกจ่ายค่าเช่าบ้านให้เท่าที่เคยได้รับอยู่ตลอดเวลาที่อนุญาตให้ลานั้น

มาตรา ๑๕ ข้าราชการซึ่งรับราชการในต่างประเทศ ถ้าจำเป็นต้องเช่าที่พักอาศัย. ให้กระทรวงเจ้าสังกัดทำความ

วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๔๘๓ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๖๖๑

ตกลงกับกระทรวงการคลังกำหนดอัตราและสั่งจ่ายให้เป็นรายๆ ไป

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่ข้าราชการได้รับค่าเช่าบ้านอยู่ก่อนวันใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ให้คงปฏิบัติจ่ายไปตามเดิมตลอดเวลาที่ข้าราชการผู้นั้นเช่าบ้านนั้นอยู่

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี